

Fischer: Hvad jeg ønsker at bemærke, falder i det Bæselntlige sammen med det Sidste, der blev udtalt af den ærede Landstingsmand, idet jeg vil minde om, at det sjællandske Jernbaneselskab bestaar af en Direktion af 3 Medlemmer, hvoraf Regjeringen vælger et, og at Bestyrelsen kontrolleres af en Komitee, der bestaar af 9 Medlemmer, hvoraf Regjeringen vælger de 3. Endelig beskikkes Regjeringen ved det sjællandske Jernbaneselskab en Kommissarius, hvis Stilling er bestemt ved en Instruix, der har erholdt allerhøieste Approbation den 31te Juli 1855. Den kongelige Kommissarius fører efter denne Instruix, paa det Offentlige Begne, Overtilsynet med Foretagendet i det Hele — jeg tager kun enkelte af de vigtigste Bestemmelser med —; han indgiver Indberetninger og Betænkninger til Ministeriet om Alt, hvad der angaar Banerne. Hans Forhold til Jernbaneselskabet er bestemt ved den førstnævnte af mig ham tillagte Funktion som den, der fører Tilsynet med hele Foretagendet, og saa bestemmer § 5 i Instruixen, at hvis Kommissarius kommer til Kundskab om, at der ved Selskabets Jernbanedrift forekommer Noget, der kan være skadeligt for det Almene, saa skal han henlede Bedkommendes Opmærksomhed derpaa og begjære det afhjulpet, og skulde dette ikke hjælpe, saa hedder det, har han enten at underkaste Sagen højere Afgjørelse eller i fornødent Fald paa eget Ansvar at træffe de nødvendige Foranstaltninger, hvilke da uvegerlig blive at følge, indtil højere eller allerhøieste Resolution kan erhverves. Det frengaar deraf, at den kongelige Kommissarius er udrustet med Myndighed til selv at gribe ind og ordne Sagen, hvis han finder, at Selskabet, efterat han har foredraget en Sag for det, ikke vil gjøre det. Under disse Omstændigheder tror jeg, at Regjeringens Kontrol med dette Selskab er af en saadan Beskaffenhed, at der ikke kan være den ringeste Frygt for, at Selskabet skulde være i Stand til, om det vilde det, hvad jeg ikke tror, at lade Banerne forfalde henimod den Tid, da Indløsningen skulde ske.

Tobiesen: Det er jo aldeles umistjendeligt, at de Oplysninger, den sidste ærede Taler gav, maa vise Thinget, at Regjeringen har alle mulige Midler til sin Naadighed for at komme til Kundskab om, at der er et eller andet Foretagende ved den sjællandske Jernbane, som Regjeringen ikke kan være tilfreds med; men det af Ministeriet valgte Medlem af Direktionen, er jo kun 1 af 3, og de 3 Medlemmer af Menarbestyrelsen ere kun 3 af 9, og de kunne altjaa overstemmes, efter at de have gjort opmærksom paa, hvilke Uregelmæssigheder der finder Sted enten i Vedligeholdelsen eller i Driften, som Majoriteten ikke ønsker at lade afhjælpe. Nu viser det ærede Medlem hen til den kongelige Kommissarius; men der findes i Instruixen for den kongelige Kom-

missarius aldeles Intet om, at han kan afhjælpe Mangler ved Banens Vedligeholdelse. Der siges i den nævnte § 5: „Skulde Kommissarius komme til Kundskab om nogen Lovstridig, eller for det Almene skadelig Frengangsmåade ved Banens Benyttelse eller om nogen saadan Uregelmæssighed derved, at farlige Følger deraf kunde opstaa, eller tror han for Dvrigt at bemærke, at Bestemmelserne i det allernaadigst approberede Statut ikke behørigen følger, enten af Generalforsamlingen eller af Selskabets Bestyrelse, saa vil han, efter Tilfældets Beskaffenhed, have at gjøre Direktionen eller Kontrolkomiteen opmærksom herpaa og søge at bringe Sagen til Afgjørelse i Mindelighed. Skulde dette ikke lykkes, har han enten at underkaste Sagen højere Afgjørelse eller i fornødent Fald paa eget Ansvar at træffe de nødvendige Foranstaltninger, hvilke da uvegerligen blive at følge, indtil højere eller allerhøieste Resolution kan erhverves.“ Men vel at mærke, her er Tale om en Lovstridig eller for det Almene skadelig Frengangsmåade ved Banens Benyttelse eller en Ikke-Efterfølgelse af Bestemmelserne i det allernaadigst approberede Statut, som omhandler Driften af Banen; men der vil jo aldeles ikke fra den kongelige Kommissarius Side kunne paavises nogen Berettigelse til, at lade udføre Vedligeholdelsesarbejder ved Jernbanen, saalænge det da ikke er kommet til et saadant Stadium, at det ligesom er farligt at kjøre paa Banen. Men det er jo naturligvis ikke det, den ærede Minister kan tænke paa, at Selskabet skulde i det sidste Aar lade det komme dertil, at man ikke kunde kjøre paa Banen; derimod kan man lade en Institution, der omfatter Linier i Vest, Syd og Nord og meget betydeligt Materiel og Værksteder, komme i en Tilstand af almindelig Forsald, og Kommissarius kan da ikke sige: Dette og Intet skal afhjælpes, og Regjeringen kan ikke fremtvinge Afhjælpingen deraf; derom er der ikke Tale. Men dette almindelige Forsald, som det er saa menneskeligt at lade det komme til, naar man endogsaa nødtvingen skal af med en Ting, som man har benyttet i mange Aar, koster det Meget at faae oprettet, og jeg tror derfor, at Regjeringen vel kan have Anledning til at sikkre sig en Sum til at møde denne Eventualitet. Det forekommer mig i Dvrigt, at, som Sagen nu staaar fra Regjeringens Side, er der vist en høi Grad af Umødelommen mod de Ansøielser, der ere udtalte af det ærede Medlem for Rjøbenhavn (Broek). Thi uagtet Reserveconden er bestemt til at kunne naae 10 pCt. af Aktiekapitalen, nærmer den Sum, som det sjællandske Jernbaneselskabs Reserveconden nu effektivt udgjør i Forhold til Aktiekapitalen sig paa en ganske lille Brøk nær til det samme Forhold som ved de tydske Jernbaner. Hvis jeg ikke hørte feil, var Forholdet ved disse $\frac{21}{10}$ og i Danmark $\frac{21}{8}$ pCt. Dette forekommer mig netop at være den yderste normale og monsterværdige Stilling, hvori den efter det ærede Med-